

Dusnieuws is een uitgave van het anarchistisch collectief EuroDusnie uit Leiden. Nummer 29, uitgave zomer 2001.

IK TOPHOP DUS IK BESTA! *Gratis* dankzij jullie donaties!

Gek worden we er van bij EuroDusnie, de tophophetse. Het ene na het andere hetzige artikel verschijnt in de burgerlijke media over de zogenaamde 'Zomer van verzet'. De telefoon staat hier roodgloeiend van de om aandacht schreeuwende pers (ja ja, andersom kan het dus schijnbaar ook). Na jarenlang genegeerd te zijn door de media heeft men de sociale beweging herontdekt als leverancier van spectaculaire plaatjes en angst inboezemende verhalen. De artikelen zijn meestal van een bedroevend niveau en grossieren in oversimplificaties en onjuistheden, maar dat is niets nieuws. Het voornaamste doel is klaarblijkelijk de verkoop en kijkcijfers, want het overgrote deel van de berichtgeving heeft duidelijk niet de bedoeling te informeren.

Maar goed, de 'Zomer van verzet'. Twee Europese etappes, Gothenburg en Barcelona, zijn inmiddels al achter de rug en het is misschien nog wat vroeg om conclusies te trekken. Toch zit het me alles behalve lekker. Drie mensen neergeknald in Gothenburg, in Barcelona werden rellen uitgelokt door politieprovocateurs en de daarop volgende klopjacht op demonstranten. Een ding is duidelijk: Men zet alles op alles om deze beweging te stoppen. Het hele arsenaal aan repressiemiddelen zal worden ingezet en dit zijn niet enkel politionele middelen.

Zo zijn de samenwerkende nationale staten, in nauwe samenwerking met de massamedia, voortdurend bezig tweespalt tussen de demonstranten te zaaien en 'bewegingsleiders' te creëren. Goed ingelichte types zoals verontrust sociaaldemocrate Suzan George

(ATTAC), charismatische chauvinistische snorren drager José Bové (Confédération Paysanne) en 'ideologo-loze' schrijfter Naomi Klein zijn door hen tot woordvoerders van 'de beweging' gebombardeerd.

In Gothenburg discussieerde Suzan George (één van de 'goede' demonstranten) met regeringsleiders en veroordeelde zelfs openlijk de acties van 'het zwarte blok' (de 'slechte' demonstranten). José Bové tafelde onlangs met WTO president Michael Moore en Naomi Klein werd uitgenodigd voor een internationale politiconferentie over tophoppen. Zij wees deze uitnodiging overigens van de hand, maar anti-globaliseringsbobo Walden Bellow van elitaire denktank 'International Forum on Globalisation' zal er naar alle waarschijnlijkheid wel zijn opwachting maken.

In ons eigen land zien we dat de neo-maoïstische Marijnissen Partij zich roert in 'anti-globaliseringsland' en zich steeds meer opwerpt als parlementaire tak van de beweging. Zo reisde er september vorig jaar een SP

bus af naar de anti-Wereldbank protesten in Praag (Bobo Marijnissen pakte zelf het vliegtuig) en was de SP onlangs de drijvende kracht achter het kleinburgerlijk en moralistisch manifest genaamd 'Stop de ondergang van de beschaving'.

Nu de anti-kapitalistische beweging weer springlevend is wordt ze dus niet enkel gecriminaliseerd, maar ook steeds meer geïnstitutionaliseerd en daarin schuilt misschien nog wel een veel groter gevaar dan al het geknuppel en geschiet. Het is een gevaar dat we maar beter onder ogen kunnen zien willen we de regie niet verliezen aan reformisten en politiek onduidelijke figuren.

Onze kracht en tegelijk ook bescherming ligt tot op vandaag in het onvoorspelbare en het decentrale (lees anarchistische) karakter van onze organisatiewijzes. Het is van een onschatbaar groot belang de beweging te beschermen tegen 'sociaal democratische coupogingen', zonder daarbij nu meteen in sektarische reflexen te vervallen.

De beste manier is nog steeds om zelf een sterke hiërarchische beweging op te bouwen die bestaat uit autonome organisaties. Zij en niet de anti-globaliseringsbobo's moeten de agenda en eisen van het verzet bepalen.

Organiseer je daarom lokaal en strijd anti-nationaal. Niet alleen tegen het kapitalisme maar ook tegen allen die vinden dat we (hun als) leider nodig hebben.

UITBREIDING EU: WIE WORDT ER BETER VAN?

Het is eigenlijk vreemd dat de Europese Unie een saai imago heeft: in de Europese politiek zijn ontwikkelingen gaande van een vrij spectaculair karakter. De vervanging van 12 Europese munt door één gemeenschappelijke munt, verschuivingen in de institutionele structuur van de Europese Unie, de langzame vorming van een Europese interventiemacht en natuurlijk de forse uitbreiding van de Europese Unie die er aan komt. Als we de Europese politici mogen geloven is de uitbreiding van de Unie een "win-win" aangelegenheid. Moeten we allemaal blij zijn met de uitbreiding van de EU? En wie wordt daar eigenlijk beter van?

Als alles volgens de wensen gaat van de Europese politici, wordt de Europese Unie vanaf 2004 uitgebreid met een groot aantal voornamelijk Oost-Europese landen. Hongarije, Tsjechië, Slovenië en Estland zijn het verst gevorderd met het aanpassen van hun wetgeving aan het enorme pakket van wetten en regels van de EU (het 'acquis'). Polen loopt wat dit betreft achter, maar zal bij de eerste uitbreidingsgolf zeker niet worden overgeslagen. Malta, Cyprus, Slovaakse, Litouwen en Letland hopen ook in 2004 definitief lidstaat van de EU te worden.

Tijdens de Eurotop in Göteborg is de tamelijk harde afspraak gemaakt dat een grote lichte nieuwe lidstaten vóór de Europese verkiezingen van 2004 zal worden opgenomen. Landen als Bulgarije en Roemenië zullen nog zeker vijf jaar langer moeten wachten.

Als deze landen zich daadwerkelijk in een 'big bang' uitbreiding bij de EU voegen, breidt het grondgebied van de EU met één derde uit en krijgt de Unie een bewonersaantal van rond de 500 miljoen. Het tijdschrift *The Economist* merkte op dat elke afzonderlijke staat die zou proberen haar grondgebied dusdanig te vergroten, meteen van imperialisme zou worden beschuldigd. De uitbreiding van de EU maakt echter weinig discussie los. Het politieke establishment in Europa lijkt er stilzwijgend van uit te gaan dat het Europese publiek de uitbreiding goedkeurt. Uit steeds meer opinieonderzoeken blijkt echter dat het enthousiasme over de uitbreiding helemaal niet zo groot is als wordt verondersteld; ook niet in de kandidaatlanden. Verderop in dit artikel meer hierover.

Naast het specifieke probleem van het tanende enthousiasme bij het publiek, zijn er nog een paar grote hobbels te nemen voor de uitbreiding tot stand kan

komen. De belangrijkste zijn: de hervorming van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek en de structuurfondsen. Bijna de helft van de Europese begroting (die thans 82 miljard euro bedraagt) gaat op aan landbouwsubsidies. Al jaren wordt door politici verkondigd dat deze politiek op de helling moet, maar met name Frankrijk - de grootste belanghebbende bij de landbouwsubsidies - wil hier niets van weten. Veel huidige lidstaten vrezen echter dat het huidige landbouwbeleid na de uitbreiding onbetaalbaar zal worden, gezien de omvangrijke landbouwsector in een aantal kandidaat-lidstaten. Het spreekt voor zich dat deze landen, Polen voorop, protesteren tegen de mogelijkheid dat de riante landbouwsubsidies, waar hun West-Europese collega's wel decennia lang van hebben kunnen profiteren, aan hun neus voorbijgaan. Ze zullen echter maar af moeten wachten wat de huidige lidstaten hierover beslissen.

Een andere hobbel vormen de structuur- en regiofondsen van de EU; geld uit de Europese begroting dat wordt gebruikt om relatief arme regio's in de EU te ondersteunen. Ruim één derde van de Europese begroting gaat hieraan op. Met de aansluiting van een aantal arme landen in zicht leidt dit ook al tot krenterigheid bij de huidige lidstaten: kan dit straks allemaal nog wel betaald worden? Daarnaast gaan landen natuurlijk hun eigen belangen verdedigen. Spanje bijvoorbeeld is op het ogenblik de belangrijkste profiteur van de structuurfondsen: tot 2006 ontvangt het van de EU 43 miljard euro voor haar achtergebleven regio's. Als er over een paar jaar landen bij de EU komen die veel armer zijn dan Spanje, zal dat land op termijn veel minder geld uit de structuur- en regiofondsen krijgen. Spanje vond dit 'statistisch onrechtvaardig' en ging dwars liggen in de

uitbreidingsonderhandelingen. Uiteindelijk werd een onduidelijk compromis bereikt waarin deels aan de bezwaren van Spanje tegemoet werd gekomen. Spanje zal het onderwerp echter zeker weer aan de orde stellen als het in de eerste helft van 2002 EU-voorzitter is.

(lees verder op pag. 4)

DUSNIEUWS

Inhoud Dusnieuws 29

DOE WAT!

VRIJPLAATSEN

VAN EN VOOR WIE IS DE EU

G7 T/M 8

JELLO BIAFRA

NAVO = OORLOG

MOEDER AARDE

COLOMBIA

HTTP://EURODUSNIE.NL

Dusnieuws wordt uitgegeven door het anarchistisch collectief EuroDusnie. Hoofdkantoor, Boerhaavelaan 345, dagelijks geopend van in elk geval 14.00 tot 17.00 uur.

Enkele andere projecten van het EuroDusnie-collectief:

Weggeefwinkel
Vrijplaats Koppenhinksteeg,
Hooglandsekerkgracht 4, geopend op
donderdag en vrijdag van 14.00 tot 17.00
uur en zaterdag van 11.00 tot 17.00 uur.
Telefoon: 071 5136955
Email: weggeefwinkel@quat.net

Betcafe Las Vegas
Vrijplaats Koppenhinksteeg,
Koppenhinksteeg 2b en 2c, open op woensdag
van 18.00 tot 20.00 uur.

zaterdagcafé
Vrijplaats Koppenhinksteeg, op
zaterdagmiddag van 11.00 tot 17.00
Telefoon: 071 5136955

Voko/infowinkel Tegengif
Vrijplaats Koppenhinksteeg,
Koppenhinksteeg 2c., geopend op woensdag
van 18.00 tot 20.30 en zaterdag van 14.00
tot 17.00.

Correspondentie naar Dusnieuws:

Redactie Dusnieuws
Postbus 2228
2301 CE LEIDEN

tel/fax: (071) 5173019

E-mail: eurodusnie@quat.net

Homepage: <http://eurodusnie.nl>
Drukkerij: Mostert & van Onderen
Langegracht 61, 2312 NW Leiden

Oplage: 1000 stuks

Giro-nr: 3184679 Eurodusnie - Dusnieuws
Postbus 2228, Leiden.
o.v.v. Dusnieuws

Abonnementen:

Dusnieuws is en blijft gratis!!!

Voor de productie van het blad zijn wij echter afhankelijk van donateurs, jullie dus. Stort dus gul op onze rekening. Vermeld op je overschrijving je volledige adres, anders wordt opsturen een probleem. Kun je echt geen cent missen dan sturen we je Dusnieuws gratis op. Laat even weten hoeveel exemplaren je wil ontvangen. We zouden het tof vinden als je ons helpt Dusnieuws te verspreiden bij jou in de buurt door wat exemplaren op openbare plaatsen neer te leggen.

Dusnieuws is sowieso te vinden in de meeste alternatieve boekwinkels en informatiecentra. Je kunt je ook op de digitale versie van Dusnieuws abonneren door ons een mailtje te sturen.

De redactie heeft altijd interesse in ingezonden artikelen als ze maar niet beginnen met de diktatuur van de vrije markt, maar wel als er minstens drie keer het woord wereldrevolutie in voorkomt. Stukjes gewoon zonder lay-out grappen in platte tekst mailen of uitgeprint opsturen naar bovenstaand adres. Dusnieuws is copy-right vrij dus neem over wat je wil.

De deadline voor Dusnieuws nummer 30 is

23 augustus 2001

Alle artikelen in Dusnieuws worden geschreven op persoonlijke titel.

WAT IS EURODUSNIE?

EuroDusnie is een anarchistisch collectief dat zich zowel lokaal, landelijk als wereldwijd inzet voor een grenzeloze en rechtvaardige wereld. Wat ons betreft is dat een wereld waarin mensen op gelijkwaardige en solidaire basis met elkaar samenleven. In zo'n wereld is vanzelfsprekend geen plaats voor racisme, fascisme, seksisme en kapitalisme. Daarnaast - en dat ligt voor velen helaas wat minder voor de hand - is er wat EuroDusnie ook geen plaats voor partijen, 'voorhoede-organisaties' en en andere bazen. In de zeven EuroDusnie projecten wordt daarom actie gevoerd, tegen-informatie verstrekt en aan 'direct-democratische' alternatieven gebouwd. Het collectief bezet momenteel in Leiden 2 gebouwen, alwaar de projecten gehuisvest zijn. Het ene is een onderdeel van Vrijplaats Koppenhinksteeg en het andere noemen we Vrijplaats Boerhaavelaan. Het collectief werkt binnen de wereldwijde sociale beweging, zowel lokaal, landelijk als wereldwijd samen met andere organisaties.

WIE ZIJN DE MENSEN ACHTER EURODUSNIE?

De mensen achter de EuroDusnieprojecten zijn scholieren, studenten, werknemers, baanlozen, asielzoekers en gepensioneerden.

In een tijd van tempobeurzen, en minimale werkloosheid, maar ook omdat we ambitieus zijn zouden wij graag onze geleerden versterkt zien met nieuwe enthousiaste collega revolutionairen. Die mogen wat ons betreft ook van buiten Leiden komen, als ze maar oprecht, gedreven en enthousiast zijn en, niet te vergeten, achter de uitgangspunten en doelstellingen van het EuroDusnie-collectief staan (zie daarvoor de beknopte samenvatting verderop en de website: eurodusnie.nl).

Je kan overigens geen passief lid worden van EuroDusnie worden. Je kunt alleen actief meedoen.

WAT IS JULLIE ALTERNATIEF?

Vaak vraagt men ons wat het alternatief is voor autoritarisme en kapitalisme. Welnu, wij denken niet dat er één oplossing is, maar dat er vele alternatieven mogelijk zijn. Volgens anarchistien zijn de verschillen allereerst een logisch gevolg van de uiteenlopendheid van het

individu, verrijken ze onze wereld en zijn daarom in principe geen probleem, zolang ze elkaar maar niet wensen te overheersen natuurlijk. De autoritaire 'antikapitalistische blauwdrukken', zoals die door het 'Leninisme', Marxisme en 'Trotskisme' en Stalinisme zijn voortgebracht, zien anarchistien dan ook zeker niet zitten.

Het streven naar een antikapitalistische en anti-autoritaire samenleving wordt - het zal je bekend zijn - voortdurend gefrustreerd door hebzucht, corruptie en machtsmisbruik. In de ogen van anarchistien is het daarom zaak zich te wapenen tegen kwalijke zaken zoals hebzucht, machtsmisbruik en corruptie. De beste manier is door een vorm van democratie te hanteren die machtsstructureel decentraliseert en mensen zelf beslissingen laat nemen over die dingen die hun levens aangaan. Anarchistien noemen dit 'directe democratie'.

EuroDusnie zet zich als organisatie in voor een rechtvaardige, vrije en solidaire samenleving waarin het gebruik van alle macht - en dus niet alleen economische macht - over andere mensen en over de natuur niet vanzelfsprekend is maar altijd op haar rechtvaardigheid beoordeeld wordt. Dit is voor ons geen abstract Utopia voor de verre toekomst maar een concrete zaak van het hier en nu. Door middel van directe actie vormen we onze eigen leefomgeving. We werken met anderen op lokaal, landelijk en wereldwijd niveau samen en maken deel uit van een grenzeloze beweging voor rechtvaardigheid en solidariteit.

Er zijn drie manieren waarop EuroDusnie haar idealen omzet in de praktijk, te weten: het voeren van acties; het organiseren van lokale, niet commerciële projecten; en het deelnemen aan landelijke en wereldwijde netwerken.

Iedereen die zich in de doelstellingen en werkwijze van EuroDusnie kan vinden is welkom om actief te worden in één of meer van de EuroDusnie projecten.

Deze tekst vormt een deel van een op 16 juni in Leiden, tijdens de 'Wereld is niet te koop' bijeenkomst verspreide pamflet.

Op de website <http://eurodusnie.nl> vind je (veel) meer informatie over het EuroDusnie-collectief en haar projecten.

EURODUSNIE INTERN

Terwijl hier naartug de laatste desperate zoektochten naar spelfouten enzo afgerond worden zuigen we ook nog eventjes heel rap deze intern uit de duim. Allereerst even het financieel goede nieuws dat er te melden valt: we hebben tienduizend gulden aan subsidie voor het opknappen van de ruimten in de Koppenhinksteeg (Las Vegas, de Weggeefwinkel en Tegengif) ontvangen van de Emmausbeweging en de Haëllastichting. Daarvan is al zo'n vijftienhonderd gulden geïnvesteerd in Las Vegas, het eetcafé wel te verstaan. Over het nog resterende bedrag wordt nog serieus gebabbeld door de aldaar opererende groepen en ondertussen zijn er al weer wat ideejes ontstaan over hoe het geld dan verder zo goed mogelijk besteed kan worden.

Las Vegas schijnt overigens niet echt geamuseerd te zijn over het feit dat het Leidse studentenblad Mare over dit eetcafé wist te melden dat zelfs de honden het eten daar zeer lekker vinden en als blijk van waardering de borden schoon likken. Stelletje ondankbaren, misschien kunnen er van de ontvangen subsidies wat etensbakken voor honden worden gekocht want dan is zowel iedere medewerker als klant tevreden en daar zijn de honden dan ook bij meegeteld. We besluiten het schrijven over de Koppenhinksteeg met de mededeling dat er naast de vereniging Vrienden Vrijplaats Koppenhinksteeg (VVK) nu sinds kort ook een stichting is: Stichting Vrijplaats Koppenhinksteeg (SVK). Eén van de redenen daarvoor is dat een stichting juridisch wat meer ingangen en andere mogelijkheden heeft dan een vereniging. Klaarblijkelijk is de gemeente Utrecht er ook achtergekomen dat we aardig wat geld hebben binnengekregen en dreigen ons te willen gaan opscheppen met een boete van vijftigduizend gulden, en dat allemaal wegens wat posters van ons die ooit in een grijs verleden daar op diverse plekken geplakt zijn. We hebben deze gemeente medegedeeld dat we juist geld bij elkaar aan het sparen zijn om er eindelijk weer eens te gaan plakken. Europol is schijnbaar ook eurosceptisch geworden. Op een dag hebben ze ons maar liefst drie keer bezocht, helaas is het tot nog toe bij slechts drie keer gebleven maar we blijven hopen.

Nadat de vrije radiozender Koekoeroedio vanaf 9 juni is het eindelijk weer een paar weken heeft volgehouden is hij nu weer uit de lucht, tengevolge van een plaatselijke hittegolf zijn enkele cruciale transistoren gesneuveld, het hele radioteam hoopt in ieder geval nog terug in de ether te zijn voordat ook hun frequentie geveild wordt.

En helemaal tot slot, tijdens het globobobcongres "de wereld is niet te koop" werd na afloop een mysterieuze, merklaze fotocamera gevonden. Wie denkt de eigenaar te zijn kan zich melden bij eurodusnie.

De EuroDusnie-projecten Weggeefwinkel, Las Vegas en Tegengif zijn op vakantie van zondag 15 juli tot vrijdag 17 augustus. Vanaf zaterdag 18 augustus draaien alle projecten weer als van ouds. Het kantoor is in deze tijd onregelmatig bezet.

WIE DENKEN WIJ RADIKAALLINKSEN DAT WE ZIJN?

Mij werd aangeraden het stuk 'Voorbij het ideologische getto' van Marco uit Dinsdags 28 te lezen. Het al dan niet verlaten van het ideologische getto is een vraag die ook bij mij telkens terugkeert. Ik vraag mij af: wie zijn wij (radicaallinke anarchistische actievoerders) eigenlijk en wie denken wij dat we zijn? Dit is meer dan een filosofische vraag, het is een vraag naar politieke strategie.

Het artikel van Marco gaat over politieke strategie, dus ik heb het met veel interesse gelezen. Het artikel komt er in het kort gezegd op neer dat "we" moeten werken aan het creëren van vrijplaatsen als kiemen voor de eerlijke samenleving die we voorstaan, en dat we "anderen" bij die vrijplaatsen moeten betrekken.

Ook in het laatste hoofdstuk van het boek van Kolya Abramsky genaamd 'Restructuring and Resistance' is is zo 'n oproep te lezen. Het creëren van vrijplaatsen is een bewezen recept en doet me denken aan de Italiaanse sociale centra, waarvan LeonCavallo in Milaan de bekendste is. De drie aspecten die Marco

noemt (propaganda, verzet en opbouw alternatief) lijken mij ook wezenlijk voor het welslagen en levend houden van de vrijplaats. Vrijplaatsen als locatie voor kantoorruimte, anti-commerciële feesten en cultuur, politieke informatie-avonden en verzamelplekken voor acties zijn broodnodig voor een beweging.

Ik vraag me echter af of een Vrijplaats echt veranderingen ten goede in de maatschappij bewerkstelligt. Marco gaat er in zijn stuk vanuit dat wij het centrum zijn van maatschappelijke verandering. Ik vraag me af: Zijn wij dat? Denken wij dat we dat zijn? En als we het nu niet zijn, kunnen we dat zijn? Dat zijn de vragen die ik me stel en die mijn enthousiasme voor Seattle en opvolgers remmen (hoewel ik geniet van beelden van demonstranten die door politieblokades breken).

ARROGANTIE

In ons idee draait het allemaal om ons, de anderen moeten naar ons komen. Waar halen wij de arrogantie vandaan?

Dit wil niet zeggen dat ik tegen vrijplaatsen ben, ik voel me er thuis, ze zijn belangrijk voor mijn leven. Maar lang niet alle mensen voelen zich er thuis.

Waarom zouden wij niet naar de anderen moeten gaan? Waarom gaan wij niet proberen te vergaderen en meedraaien in de ruimte van, ik noem maar wat, het KMAN (Komitee Marokkaanse Arbeiders in Nederland), van NU 91 (de vakbond van verplegend personeel) of een buurthuis?

DOE WAT!

Zou dat de leus van 'de beweging' nu moeten zijn? Is alle 'beweging' goed? Is het vooral belangrijk dat er meer mensen bij je eigen club komen? Is het 'hoe' iets waar we over zouden moeten discussiëren en niet het 'wat' en 'waarom'? Is er zoiets als 'voorhoede denken' binnen 'de anarchistische beweging'?

Een stuk met vooral veel vraagtekens, ter overdenking en vooral als discussiestuk.

Na een flink aantal discussies de laatste jaren, zoals met het Basisdemocratisch Netwerk voor Directe Actie en Antikapitalisme, op de "Pinkerlanddagen" in Appelscha en pas weer op de discussiedag 16 juni: 'De Wereld Is Niet Te Koop!' zijn dit vragen waar ik geen antwoord op heb.

HET AANGROEIEN VAN JE EIGEN CLUB

Veel organisaties waar ik mee samenwerk vinden het belangrijk om mensen bij hun eigen activiteiten te betrekken en hun/haar eigen club groter te maken. Wat ik daarbij mis is een gezamenlijke visie op 'de beweging'. De beweging zou groter moeten zijn dan je eigen organisatie, je zou je met je eigen organisatie daar onderdeel van moeten voelen en wat daaruit volgt is dat je probeert mensen actief te krijgen binnen de beweging en niet binnen je eigen club. Natuurlijk is het leuk om nieuwe mensen bij je eigen club te krijgen maar dat is zeker niet 'het' doel.

De cultuurverschillen en de politieke verschillen werpen een barrière op: waar gaan we allemaal wel niet tegen aan lopen? Maar geldt dit niet net zo hard voor de mensen van KMAN, NU 91 of het buurthuis die zich bij ons moeten aansluiten?

De vraag is dus of onze waarden, gebruiken en normen zo hoogstaand zijn dat anderen zich er aan moeten conformeren en dat anders geen gezamenlijk sociaal cultureel en strijdbaar leven kan ontstaan. Zijn wij, of denken wij onbewust over onszelf als een voorhoede? Als 'zo ongeveer goed', of 'stukken beter' en bewuster dan anderen?

Is het verbreden van de strijd, nee ik moet zeggen: is verandering in de maatschappij mogelijk zonder coalities of zelfs samenwerking en confrontatie met anderen (met hun politieke opvattingen, tradities, gebruiken) aan te gaan? In de brochure 'Kritiek op de autonomen' (Schism, 1995) is een Duitse discussie vertaald die gedeeltelijk over dit probleem gaat.

Gaan we er vanuit dat iedere sociale, culturele of politieke groep die (volgens onze analyse) gebaat lijkt te zijn bij fundamentele maatschappelijke verandering zelf radikale ideeën ontwikkelt en in verzet komt; vervolgens verzet van anderen gaat herkennen als onderdeel van dezelfde strijd en dat zo de revolutie of in ieder geval ingrijpende maatschappelijke verandering tot stand komt? Of moeten groepen elkaar gaan opzoeken, info uitwisselen, elkaar 'besnuffelen', samenwerken en elkaar confronteren en op die manier een gezamenlijk perspectief op verandering opbouwen?

Het is bepaald niet makkelijk om met anderen contact te krijgen, en te behouden als je ook nog de discussie aan wilt over jouw ideeën. Maar je kunt er ook van leren.

PROLETARISCH ANTI-RACISME

Kontakten kunnen ook praktische voordelen hebben. Kontakten met verplegenden kunnen er wellicht toe leiden dat gezondheidszorg voor illegalen mogelijk wordt doordat verplegenden hen tegen de regels in binnenkrijgen in ziekenhuizen. Kontakten met

onderwijzenden dat kinderen van illegalen toch naar school kunnen. Dit is praktisch anti-racisme, proletarisch anti-racisme waarbij bestaansmiddelen (zorg, onderwijs) toegeëigend worden door en voor de klasse die ze produceert, tegen de door de heersende klasse gestelde racistische regels in. Een politieke cultuur waarin dergelijke praktische strijdmethoden gebruikelijk worden biedt mogelijkheden; het is een cultuur waarin menselijkheid weer de bovenaan gaat voeren, en uitsluitingsmechanismes worden teruggedrongen.

Het blijft moeilijk om te gaan met anderen waar wij openlijk (*) seksisme, openlijk racisme, vlees eten, merkkleding, openlijke hiërarchie, heteroseksisme en andere kledingnormen en andere culturele uitingen waarnemen en vrezen. Maar nogmaals, moeten die "andere mensen" dan wel naar ons, onze vrijplaatsen toekomen?

Ik vind zeker dat de vrijplaatsen die ik ken beduidend opener en vriendelijker zijn dan eind jaren '80, maar we verwachten wel van mensen dat ze zich tot op zekere hoogte aanpassen.

Wij zeggen altijd geen leiders te hebben, en met dat principe ben ik het nog steeds eens, hoewel ik er wel eens over twijfel of een echt gekozen leid(st)er nou altijd zo'n slecht idee is. Ons wordt van buiten vaak verweten geen structuur te hebben, niet als groep verantwoordelijkheid te nemen en daarmee worden wij weinig aanspreekbaar. De laatste tijd wordt gelukkig serieuzer gedacht over het werken aan strijd en opbouw van alternatieven. Met het beschrijven van mijn gedachten heb ik daaraan een bijdrage willen leveren.

(*) ik zeg openlijk omdat 'bij ons' ook seksisme, racisme en hiërarchie voorkomen, maar ik denk minder en minder openlijk.

Jeroen Breekveldt

Infocentrum Wageningen/ Linkse analyse biopolitiek

* Dit boek is in eigen beheer uitgegeven en als zodanig alleen verkrijgbaar in linkse boekhandels.

HET VOORHOEDE DENKEN

Dit is iets dat vooral toegedicht wordt aan allerlei socialistische en communistische stromingen. En daarom gezien wordt als iets waar 'wij' ons niet mee bezig houden. Maar denken anarchistische mensen wel zo anders? Denken 'wij' ook niet dat als we zelf maar 'goed' leven, dat het een uitstraling op anderen zal hebben? Denken 'wij' ook niet dat onze thema's het belangrijkste zijn? Denken 'wij' niet ook dat wij goed bezig zijn en anderen niet? Wat is dan het verschil met denken dat je de voorhoede van een sociale beweging bent?

HET MACHTSDENKEN

Bestrijdt de macht!? Wij hebben geen leiders? Maar doen we dat echt en is dat echt zo? Als je om je heen kijkt wordt werk en verantwoordelijkheid steeds naar dezelfde mensen toegeschoven. Wie bereidt discussies voor? Wie bereidt acties voor? Wie richt ruimtes in voor een bijeenkomst? Wie zet koffie en thee? Wie maakt schoon? Het komt toch op weinig mensen neer, die doordat ze veel doen ook veel invloed hebben op wat er gebeurt en daardoor veel macht hebben.

Natuurlijk zou ideaal gezien iedereen binnen 'onze' beweging macht willen delen en een deel van de verantwoordelijkheid moeten hebben en we zouden een

grote groep willen hebben die alles bedenkt en uitvoert. Maar dat is een ideale situatie en niet de werkelijkheid.

HOE VERDER

Het meest interessante zou ik een discussiedag vinden over 'hoe verder', met wie werk je samen en waarom' en 'het kiezen van speerpunten'.

Maar met wie? Wie hoort bij 'mijn' beweging? Wie zijn 'wij' en wie zijn 'zij' op dit moment? Hoe breed of smal willen we 'de beweging' hebben? Behoren NGO's die binnen dit systeem iets willen veranderen tot 'mijn' beweging? Behoren groepen van de 4e Internationale tot 'mijn' beweging? Behoort XminY ertoe? Behoren alle mensen die zich anarchisten/n noemen tot 'mijn' beweging? Is er een anarchistische beweging in Nederland? Zo ja: heeft die de elementen die ik erg belangrijk vind zoals anti-seksisme, anti-patriarchaat, anti-racisme in zich? Of zijn dat alleen met de mond beleden aangeleerde slogans?

Alle beweging is niet perse krachtig. Kracht ligt voor mij niet alleen in massaliteit. Massaliteit kan heel ongericht en doeleloos zijn. Kracht zou juist kunnen liggen in de diversiteit, de vele wegen, de discussies, het met elkaar praten en begrip voor elkaar en elkaars strijdpunten krijgen. Juist praten over wat je wilt en waarom zou mensen kunnen motiveren en inspireren.

Carla, Infocentrum Wageningen

UITBREIDING EU: WIE WORDT ER BETTER VAN?

VERVOLG VAN PAGINA 1

SNEL DIE GELDKRAAN DICHT!

Het is in feite schandalig dat de huidige lidstaten de omvangrijke landbouwsubsidies en ondersteuning voor arme regio's gaan terugschroeven op het moment dat er arme lidstaten voor de deur staan. Als Europese politici hun eigen retoriek over de morele plicht van West-Europa om de voormalige Oostbloklanden weer in de democratische beschaving op te nemen (gaap) serieus nemen, moeten ze ook bereid zijn daarvoor flink in de buidel te tasten. Het welvaartsverschil tussen de Oost-Europese landen en de huidige EU-lidstaten is enorm.

Afgaande op het gezamenlijk van politici uit de rijke lidstaten (waaronder de Nederlandse minister Zalm) over de hoge kosten van de uitbreiding, zullen de Oost-Europese landen hun verwachtingen echter niet te hoog moeten stellen. Drastische hervormingen van het gemeenschappelijke landbouwbeleid en de structuurfondsen zullen trouwens zeker niet vóór de Duitse en Franse verkiezingen van volgend jaar plaatsvinden. Het is zelfs mogelijk om beslissingen over deze moeilijke thema's uit te stellen tot 2005, na de eerste uitbreidingsgolf dus. In dit jaar hoeven namelijk pas knopen te worden doorgehakt over de nieuwe EU-begroting die start in 2006. Het is echter de vraag of de huidige lidstaten blij zijn met het vooruitzicht dat de nieuwe lidstaten dan ook als volwaardige partner mogen mee-onderhandelen over het landbouwbeleid en de structuurfondsen.

Een ander heikel punt in de onderhandelingen over de uitbreiding betreft het vrije verkeer van arbeid in de uitgebreide Europese Unie. Met name Duitsland en Oostenrijk maken zich zorgen over de instroom van arbeidskrachten uit Oost-Europese landen na de uitbreiding, of beter gezegd, de politici in die landen maken zich zorgen over de angst die hiervoor onder hun eigen bevolking leeft. Duitsland en Oostenrijk willen hun arbeidsmarkt voor een periode van maximaal 7 jaar gesloten houden voor arbeidskrachten uit de nieuwe lidstaten. Het is een maatregel die vernederend over moet komen bij de bevolking van Oost-Europese landen: in feite blijven ze jarenlang tweederangs EU-burgers. Ook zal het bij Oost-Europese herinneringen oproepen aan vroegere tijden: in het destijds door het westen gedemoniseerde 'Oostblok' mochten de mensen ook niet reizen; nu wordt het hen voor lange tijd onmogelijk gemaakt zich te vestigen in verschillende West-Europese landen. De maatregel is in strijd met het 'Handvest van Grondrechten' dat op de Eurotop van Nice is aangenomen. Ook op dit punt is het voor de nieuwe lidstaten echter een kwestie van slikken of stikken. Hongarije is het eerste land dat de maatregel heeft geaccepteerd. De andere landen in Oost-Europa zullen ook één voor één overstag gaan.

HET PERSPECTIEF VAN DE HUIDIGE LIDSTATEN.

De 'inlijving' van de Oost-Europese landen bij het Europese machtsblok heeft een politiek en economisch doel. Politiek gezien hebben met name de lidstaten aan de oostgrens van de unie er belang bij dat de Oost-Europese landen zich voegen in de liberale democratische ordening van de Europese Unie. Eenmaal formeel onderdeel van de groot-europese invloedssfeer kunnen deze landen beter gecontroleerd worden. In geopolitieke zin versterkt de uitbreiding de politieke kracht van de Europese Unie op wereldschaal. Het opnemen van de Oost-Europese landen in de NAVO structuur heeft dezelfde achtergrond.

DE WINST WAAIT DE GOEDE KANT OP

Ook de economische voordelen van de aansluiting van de Oost-Europese landen bij de EU zijn evident. Om zich aan te mogen sluiten moeten de nieuwe lidstaten een enorm pakket aan EU-wetgeving overnemen, ze moeten de elementaire kenmerken van een burgerlijke democratie vastleggen en alle voorwaarden creëren voor een stabiele markteconomie. Voor het kapitaalcrachtige westerse bedrijfsleven worden zo de optimale omstandigheden gecreëerd om te investeren in Oost-Europa. Dit is een proces dat al jaren aan de gang is en waar vooral door het Duitse bedrijfsleven volop van geprofiteerd wordt. (1) De exportindustrie in Oost-Europese landen is al grotendeels overgenomen door met name het westerse bedrijfsleven. Zo is in Hongarije de agrarische exportsector en de voedingsindustrie bijna volledig overgekocht door Duitse bedrijven. Ook in andere sectoren is het westerse bedrijfsleven actief. Rond Budapest zijn er veel zgn. "vrije productiezones" waar bijvoorbeeld vrachtwagens in elkaar worden gezet, vaak met componenten die eerst uit het westen worden geïmporteerd. Door het westerse bedrijfsleven wordt het kader voor dit type exportindustrie doorgaans uit het westen aangetrokken. De winst van deze exportindustrie stroomt richting het westen. Het Duitse tijdschrift *Konkret* spreekt over de Oost-Europese economieën als "de verlengde werkbank van het westerse bedrijfsleven". (2) Het Nederlandse bedrijfsleven hoort hier zeker bij. Na Duitsland is Nederland met 4,7 miljard euro aan directe investeringen de grootste

investeerder in Oost-Europa. Nadat de Oost-Europese landen zich aangesloten hebben worden de investeringsmogelijkheden nog gunstiger en kan de export vanuit ons land met 2 procent groeien. (3)

Opmerkelijk is dat de kapitaalstroom van Oost-Europese naar West-Europese landen groter is dan omgekeerd. Als voorbeeld: de kapitaalinvesteringen uit West-Europa in Polen en Tsjechië bedroegen in de afgelopen tien jaar resp. 28 miljard en 16 miljard dollar. De terugbetaling door deze landen van rente over schulden bedroeg in deze periode echter twee tot drie keer dit bedrag. Tel dit op bij de winst die uit de Oost-Europese exportindustrie richting het westen stroomt, en het geijkte juichverhaal over de vrije markteconomie waar iedereen van profiteert wordt al snel wat minder fraai. Iemand als Eurocommissaris Verheugen (belast met uitbreidingsvraagstukken) kan er echter geen genoeg van krijgen dit fabeltje keer op keer te verspreiden: "100 miljoen nieuwe consumenten en een gebied met een ongekende economische groei maken van de uitbreiding een win-win situatie". (4) Het is dezelfde prietpraat waar de Europese Rondetafel van Industriëlen (ERT) ook om de haverklap mee aan komt zetten.

Terwijl landen als Duitsland en Oostenrijk wel alle vrijheid willen hebben te investeren in Oost-Europese landen, zijn het juist deze landen die het Oost-Europeaan voor langere tijd onmogelijk willen maken in de EU te werken. Sommige huidige lidstaten, waaronder Nederland, hebben voor de vorm hietregen geprotesteerd, maar er zich uiteindelijk bij neergelegd. Wel kan elke lidstaat zelf bepalen of en hoe lang men dit "flexibel moratorium" in stand wil houden. Opmerkelijk is dat uitzonderingen op dit flexibel moratorium mogelijk zijn: als het geval zich voordoet dat in Duitsland bepaalde sectoren - zoals de IT - ineens kampen met een tekort aan arbeidskrachten, dan mogen Oost-Europeaan die hiervoor de geschikte kwalificaties hebben wel naar binnen. Dit is een principe dat ook in de algemene migratiepolitiek van Europa in opkomst is: migranten die van economisch nut zijn voor Europa mogen er wel in, de rest niet (5).

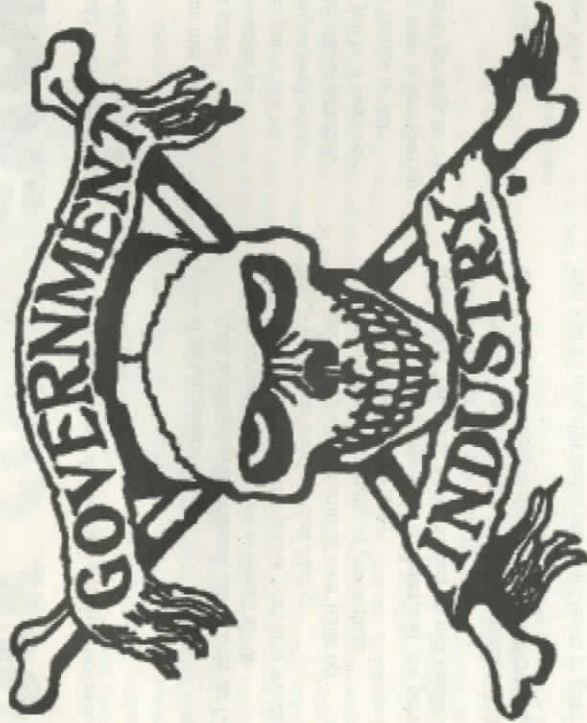
En over migratie gesproken: met de opname van een aantal Oost-Europese landen verschuiven ook de grenzen van Fort Europa naar het oosten. Met de nieuwe lidstaten worden harde afspraken gemaakt om te voorkomen dat mensen uit bijvoorbeeld Rusland, Oekraïne of Wit-Rusland hier zomaar kunnen binnenlopen. In deze kwestie is de gebruikelijke krenterigheid ineens verdwenen en willen de West-Europese landen graag helpen de grenzen op slot te houden. Politie in de kandidaat-lidstaten wordt nu al getraind om de hordes buiten te houden. Het lijkt een soort moderne, uitvergrote versie van de Berlijnse Muur, alleen nu zitten de enge communisten er niet achter, maar onze democratisch gekozen Europese politici ervóór. De ontwikkelingen gaan richting de oprichting van een heuse Europese grenspolitie. (6)

HET PERSPECTIEF VAN OOST-EUROPA

Na de val van de Muur in 1989 bestond bij veel Europese leiders aanvankelijk de angst dat de omwenteling in het Oostblok de stabiliteit van de Europese Gemeenschap in gevaar zou kunnen brengen. Delors en Mitterrand vonden daarom dat de prioriteit moest liggen bij verdere integratie van de bestaande gemeenschap. Het waren politici als Thatcher (1) en Kohl die als eersten actief begonnen te pleiten voor integratie van de voormalige Oostbloklanden in de Europese Gemeenschap (7). Een belangrijk motief voor Duitsland was het stabiliseren van de regimes aan haar oostgrens. Er werden economische hulpprogramma's opgezet en associatieverdragen afgesloten met Oost-Europese landen. De inzet van de Europese Gemeenschap (vanaf 1992: Unie) was duidelijk: om de staatgeleide economieën om te vormen in marktgeleide economieën moesten de Oost-Europese landen uitgebreide herstructureringsprogramma's gaan doorvoeren. De vele 'inefficiënte' staatsbedrijven moesten ontmanteld worden en werden in de loop van de tijd overgenomen door vnl. westerse bedrijven, een proces dat nog steeds gaande is. De privatiseringen en herstructurering van complete economische sectoren ging gepaard met enorme ontslaggolven. In Hongarije, Tsjechië, Slovenië en Polen verloren sinds 1990 2,5 miljoen mensen hun baan. In Polen moest het grootste gedeelte van de 'inefficiënte' kolennijnen en staalfabrieken de deuren sluiten. De overheid in Polen is voor haar budget zelfs grotendeels afhankelijk van het tempo van de privatiseringen. De Wereldbank verstrekt weliswaar leningen, maar alleen op voorwaarde dat de neoliberale herstructureringsprogramma's nauwgezet worden doorgevoerd. Zoniet, dan wordt de geldkraan dichtgedraaid.

Het harde hervormingsbeleid in Oost-Europa heeft tot nu toe niet voor meer welvaart gezorgd. Met uitzondering van Slovenië en Polen is het gemiddeld inkomen in de Oost-Europese landen lager dan in 1989 - wat al een enorm dieptepunt was. De economische activiteit in de landen is gekelderd; veel mensen hebben geen of nauwelijks pensioen en moeten dus zolang mogelijk doorwerken. In de meeste landen is de gezondheidszorg minder toegankelijk geworden en zijn de prijzen van

medicijnen enorm gestegen.

De Oosteuropaanen hebben dus bepaald nog niet kunnen profiteren van de hervormingen die uiteindelijk moeten leiden tot lidmaatschap van de EU. De Oost-Europese landen hebben echter weinig keus; ze zijn economisch sterk afhankelijk geworden van West-Europa, van de leningen van de Wereldbank en de EBRD (European Bank for Reconstruction and Development). En hoewel een paar landen voorzichtig uit het economisch dieptepunt van 1989 beginnen te kruipen, zal de formele aansluiting zeker niet leiden tot een plotselinge welvaartsgroei. De nieuwe lidstaten worden onderdeel van de interne markt van de EU, maar de concurrentiekracht van het Oost-Europese bedrijfsleven loopt ver achter bij die van de oudere lidstaten. Dit geldt met name voor de landbouwsector, die in veel Oost-Europese landen een flinke omvang heeft. In Polen werkt 25 procent van de beroepsbevolking in de landbouw. De Poolse landbouwsector, die arbeidsintensief, kleinschalig en weinig technologisch is (een tractor is er al een hele luxe) maakt geen schijn van kans tegen de concurrentiedruk van de West-Europese landbouw. Het is geen doemdenken om rekening te houden met een sociale explosie op het Poolse platteland wanneer dit land bij de EU komt. (8)

De krentenier en kortzichtige opstelling van de rijke Europese landen helpt ook al niet om de troosteloze economische situatie in de Oost-Europese landen te verzachten. Als het gaat om de landbouw in Oost-Europa zou de Europese Unie juist fors moeten investeren om te voorkomen dat honderdduizenden mensen ontslagen worden en er enkel een monocultuur overblijft van industriële landbouw en intensieve veehouderij, zoals in West-Europa. Maar ja, de markt moet zijn werking doen. Brussel eist dat de landbouwsector volledig geliberaliseerd wordt. Polen eist weliswaar dat haar boeren dezelfde inkomenssteun gaan ontvangen die de EU-boeren nu krijgen, maar waarschijnlijk kunnen ze daar naar fluiten: de huidige lidstaten vinden dat te duur worden.

Het naleven van allerlei EU-wetgeving die de nieuwe lidstaten moeten invoeren, met name milieuregels, gaat de nieuwe lidstaten veel geld kosten, iets wat uiteindelijk door de bevolking betaald zal moeten worden.

WENIG KEUS

Het ziet er al met al niet naar uit dat de economische situatie van de Oost-Europese landen snel zal verbeteren. Na decennia lang in de invloedssfeer van de Sovjet Unie te hebben vertoefd, vormen de voormalige Oostbloklanden nu de economische achtertuin van de rijke lidstaten van de EU. En hoewel het ook weer overdreven is te stellen dat de Oost-Europese landen nu de satellietstaten van het rijke deel van de EU zijn geworden, is er zonder meer sprake van een positie van afhankelijkheid. De onderhandelingen met de kandidaat-lidstaten mogen die benaming dan ook eigenlijk niet hebben, want de Oost-Europese landen kunnen enkel afwachten welke voorwaarden er voor hen gesteld worden.

De Oost-Europese landen lijken geen andere reële keuze te hebben dan zich aan te sluiten bij de EU. Het is onwaarschijnlijk dat buiten de Europese Unie blijven voor deze landen gunstiger gaat uitpakken; en hoe cynisch het ook is om vast te stellen: gezien de huidige economische stand van zaken kan het eigenlijk alleen maar beter gaan. Enkele positieve punten van de uitbreiding moeten ook genoemd worden. Als lidstaten hebben de Oost-Europese landen meer mogelijkheden om een deel van de door de EU constant rondgepompte hoeveelheid geld naar zich toe te trekken. Als lidstaten kunnen ze de rijke EU-landen wellicht effectiever onder druk zetten om de geldkraan open te draaien. Verder kan (uitzicht op) aansluiting bij de EU een positief effect hebben op de positie van sommige bevolkingsgroepen die het op het ogenblik in Oost-Europa vaak moeilijk hebben. Zo werd in Roemenië onlangs de bestaande homovijandige wetgeving geschrapt, om de kansen op EU lidmaatschap te vergroten. De uitbreiding zal waarschijnlijk ook een positief effect hebben op de positie van de 6 miljoen Roma in Midden- en Oost-Europa, die nu zwaar gediscrimineerd worden. Na de uitbreiding krijgen zij dezelfde rechten als alle andere EU burgers. De politieke leiders van Oost-Europa zijn nog steeds enthousiast over de uitbreiding, en hopen dat hun economieën er uiteindelijk van zullen profiteren. Vooral nog zullen dit alleen het westerse bedrijfsleven zijn en een kleine economische elite in de nieuwe lidstaten zelf. En niet te vergeten de huidige politieke elite in oost-Europa, die uitzicht heeft op uitstekende carrièremogelijkheden in de EU-bureaucratie, met (voor hun doen) fabelachtig hoge salarissen.

HET VOLK MORT

Het aanvankelijk grote enthousiasme bij de Oost-Europese bevolking om lidstaat te worden is behoorlijk geslonken. In Polen schijnt nog maar krap de helft van de bevolking de aansluiting bij de EU te zien zitten. In Estland, nota bene het land dat het verst is in het voldoen aan de EU-criteria, is een meerderheid van de bevolking inmiddels tegen het lidmaatschap. In andere kandidaatlanden is dezelfde tendens zichtbaar. De achtergrond van de afnemende populariteit van de EU in de kandidaat-lidstaten is divers van karakter: afkeer van aanpassing aan de EU-bureaucratie en de herstructureringsmaatregelen speelt een rol, maar ook nationalisme en ergernis over de door de EU steeds uitgestelde uitbreidingsdatum. Door populistische en nationalistische partijen wordt hier al flink op ingespeeld. Als de EU nu eens actief zou gaan investeren in de ouderenzorg, sociale zorg, milieubehoud en gezondheidszorg in Oost-Europa zou dit proces gekeerd kunnen worden. Hiervoor lijken de rijke lidstaten echter terug te schrikken; men komt liever op voor het eigen belang.

Ook in de huidige lidstaten, zo bleek onlangs uit een onderzoek van de instantie "eurobarometer", daalt het enthousiasme voor de uitbreiding. En ook hier wordt een anti-Europese stemmingmakerij steeds vaker door rechtse en populistische kringen ingezet. De FPÖ in Oostenrijk heeft al aangekondigd een referendum over de uitbreiding te willen organiseren. Dubieuze stemmingmakerij kwam onlangs ook voor in deel van de 'nee-campagne' bij het Ierse referendum over het Verdrag van Nice. (9) De "ja" campagne maakte in Ierland dezelfde fout als Europese politici vaak maken: ze ging er als vanzelfsprekend van uit dat de bevolking wel zou instemmen met het Verdrag van Nice en vond het niet nodig moeite te doen om deze keuze begrijpelijk te maken. Prodi's uitspraak "De Ieren begrijpen Europa niet goed" en de reactie van Schröder en Fischer ("de uitbreiding gaat hoe dan ook door") is tekenend voor de arrogante en bijna wereldvreemde houding van Europese politici en bureaucraten in Brussel. Net als de interne markt en de euro wordt de uitbreiding gepresenteerd als een historisch onvermijdelijk proces waar iedereen het mee eens moet zijn. Rechtse en nationalistische krachten spelen hier gretig op in. Europese politici zullen wat meer moeten stilstaan bij deze ontwikkelingen, anders zou het hele uitbreidingsproces wel eens vast kunnen lopen. En dit is per saldo niet in het belang van de bevolking van het relatief arme Oost-Europa.

David

(1) Komisch is dat het Duitse bedrijfsleven zich onlangs flink heeft verzet tegen een Europees directief inzake bedrijfsnamingen. Met name Volkswagen, BASF en Bayer zijn bang dat het te gemakkelijk wordt voor buitenlandse bedrijven om Duitse firma's over te kopen....

Tijdens het lay-outen van dit blad werd bekend dat het Europe Parlement, tot woede van Bolkestein, de richtlijn heeft verworpen.

(2) Konkret 2/2001, "Westwärts rücken"

(3) Financieel Dagblad, 23/11/2000

(4) "Europa van Morgen", 25/4/2001

(5) zie "Werk, werk, en nog eens werk" door Jelle van Buuren, Konfrontatie digitaal 114, juni 2001.

(6) Het kan naar lopen in de geschiedenis. Wellicht kan Egon Krenz benoemd worden als opzichter van deze grenspolitie?

(7) Michael Baun, pag. 25 e.v.

(8) zie ook Dussniews 11, «Agenda 2000: EU lidmaatschap is boerenbedrog». <http://squat.net/eurodusnie/articles/dussniews/polen.htm>

(9) De uitbreiding speelde bij dit referendum nauwelijks een rol. Belangrijkste argumenten van de "nee"-coalitie: weerzin tegen de EU-bureaucratie ("superstaat"), vrees dat de Ierse neutraliteit wordt aangetast door plannen voor een Europese interventiemacht, angst voor belastingharmonisatie en wegvallen van Europese subsidies, maar ook angst dat de Ierse anti-abortuswetgeving zal worden bedreigd. De "nee": campagne werd medegefinancierd door de rechtse Bruges-groep uit Engeland.

verder geraadpleegd: Jungle World, The Economist, The Guardian.

Michael J. Baun, "A wider Europe" (Rowmann & Littlefield, 2000)

foto 1: EU campagne in Joegoslavië prijst EU aan als medicijn voor alle problemen.

foto 2: De EU is duidelijk niet voor mensen die weigeren in het geld te staan.

HOP NAAR GENUA?

Tony Blair in The Observer, 17 juni jl over Göteborg: "de problemen worden veroorzaakt door een 'reizend circus' van anarhisten die bewust geweld nastreven". En in allerlei kranten, ook in de Spits, over de akties in Barcelona, nadat daar de bijeenkomst van de Wereldbank werd afgelast: "Politie probeert demonstranten".

Over het wel of niet gaan naar toppen is al heel veel geschreven (voor vorige stukken in de Dinsnieuws: kijk op www.eurodusnie.nl).

Over welk onderwerp op de agenda van de 'toppen' staat wordt steeds minder geschreven, ook in onze bladen. De protesten gaan grotendeels ook niet over de onderwerpen die officieel op de agenda staan. Het gaat erom dat bij dergelijke toppen tussen de machten van de wereld allerlei zaken besproken worden, dat daar over ons leven beslist wordt, meestal niet eens volgens de officiële agenda maar in de wandelgangen of bij besloten bijeenkomsten. Daarom is het goed dat er veel aandacht gaat naar deze besluitvorming die nog ondemocratischer is dan gebruikelijk in de meeste EU-landen. Natuurlijk moet het niet alleen over rellen en repressie gaan. Reguliere media zouden iets verder moeten kijken dan politie en repressie.

GENUA, DE G7-TOP

Van 20 t/m 22 juli is in Genua de volgende top: de vergadering van de 7 (of 8 als je Rusland meerekent) rijkste en machtigste landen ter wereld, namelijk de VS, Canada, Japan, Engeland, Duitsland, Frankrijk en Italië.

In Italië wordt al maanden voorbereid op deze top. Er zijn allerlei bijeenkomsten, discussieweekenden en trainingskampen geweest. Zo was er half juni weer een trainingsbijeenkomst in de buurt van Milaan, waar mensen oefenden op het water met kano's, vloten en autobanden. Na afloop werd geschreven dat er 3000-4000 mensen in het water in de baai van Genua aktie zullen voeren. Dit naar aanleiding van het gerucht dat de hele conferentie op boten in de baai van Genua zal plaats vinden uit angst/voorzorgsmaatregel tegen de demonstraties en akties die verwacht worden. Internationaal wordt druk gemobiliseerd, een probleem hierbij is dat de meeste info alleen in het Italiaans is, zowel op de websites als mailinglijsten. Op internationale email-lijsten komt wel veel informatie.

Voorzorgsmaatregelen die nu door de Italiaanse overheid genomen worden: afsluiten van de gehele stad vanaf 18 juli, daaronder valt alles, zowel de auto- en spoorwegen als het boot- en vliegverkeer. Gesproken wordt over het dichtgooien van de grenzen met Zwitserland en Frankrijk. In Genua zelf zijn rode en gele zones ingesteld. Rood is alleen toegankelijk voor de G7-conferentieangangers en de bewoners/sters met pasje. De gele zone is verboden voor demonstraties en bezetting van publieke gronden. Een (akelig) bericht vorige week was dat de Italiaanse overheid 200 lijkenzakken besteld heeft (BBC, 21 juni) en plaats reserveert in de ziekenhuizen als tijdelijk mortuarium. Dit lijkt een bericht om mensen af te schrikken naar Genua te gaan.

Een interessant gegeven is dat het stadsbestuur in Genua, vanouds een linkse stad met nu een centrumlinkse gemeenteraad, positief staat tegenover de demonstranten. Ten gevolge daarvan wordt zij buiten het overleg tussen de regering en politie gehouden. Berlusconi, het nieuwe hoofd van de Italiaanse regering, bij allen wel bekend, liet als een van de eerste signalen naar buiten horen dat hij het als een aanval op hem persoonlijk zou voelen als de top niet in goede banen geleid zou worden.

NEDERLAND: DE VOORBEREIDING

In tegenstelling tot bijvoorbeeld de voorbereiding voor akties tegen IMF/Wereldbank in Praag (vorig jaar september) loopt de voorbereiding hier nauwelijks. Dit ondanks de toppen die er tussendoor geweest zijn. Is dit gebrek aan menskracht, topmoeheid of zien we niet dat het belangrijk is om onszelf voor te bereiden? Het platform Praagse Herfst was maanden bezig om mensen in Nederland voor te bereiden op de akties in

Praag. Er waren veel vergaderingen met veel verschillende groepen, er was een grote voorbereidingsgroep, informatieavonden in verschillende steden, veel (interne) publiciteit en uiteindelijk een grote voorbereidingsbijeenkomst. Voor Genua zijn we nu één keer bij elkaar geweest, met een erg klein groepje en op 1 juli is er weer een bijeenkomst. Twee keer bij elkaar komen is niet genoeg om een zo'n diverse groep voor te bereiden op grootschalige repressie, nachten in de gevangenis en veel geweld tegen ons.

We zouden vooral lering moeten trekken uit ervaringen zoals recentelijk in Göteborg en Barcelona. In een stuk geschreven door Bert en Marc van Rampenplan wordt naar aanleiding van hun ervaringen in Göteborg gevraagd om creatiever om te gaan met repressie tijdens/voor toppen en om andere manieren van aktievoeren, zoals meer lokaal aktievoeren in plaats van massaal naar toppen gaan. En dat is dan

geweld en intimidatie.

- zoek achtergrondinformatie, zowel over de G7/8, over de vergadering van hen in Genua als de veiligheidsmaatregelen die ervoor genomen worden en hoe je jezelf kan voorbereiden daarop.
- zoek juridische informatie over Italië op
- organiseer een training in geweldloze weerbaarheid en directe actie
- regel een steungroepje in Nederland, die pers- en mediawerk kan doen, neem contact op met media en liefst contacten met eigen media
- bereid je ook fysiek voor: beschermende kleding, middelen tegen traangas, iemand met EHBO-kennis

Een van de mogelijkheden om naar Genua te gaan is met de bus(sen) die door Globaliseer Verzet georganiseerd worden. Voor meer informatie Globaliseer_verzet@yahoo.com.

AGENDA VOOR GENUA:

weert de 'tophopediscussie'. Als de overheden bereid zijn om zelfs op ons te schieten om hun belangen te verdedigen moeten wij ons beter voorbereiden dan nu gebeurt. Naïeve reacties als 'als wij niks doen gebeurt ons ook niets' of 'als wij alleen naar de grote demonstraties gaan krijgen wij niet met politiegeweld te maken' zijn uit den boze. Een serieuze analyse van de situatie laat zien dat geweld niet door ons wordt veroorzaakt, maar door de overheden die massaale en diverse protesten zoals die op het moment plaatsvinden als bedreiging opvat. Zo werd in Göteborg voordat er iets was gebeurd de plek overvallen waar mensen slapen en bij elkaar kwamen. Iedereen werd gearresteerd, ook ondersteunende groepen zoals Rampenplan en de hele keuken werd in beslag genomen. Door een goede voorbereiding blijft kennis en ervaring niet bij enkele personen hangen, maar wordt het iets van een groep of een beweging en kan het dus gebruikt worden voor volgende gelegenheden.

20 - 22 juli: G7/8 in Genua
12 - 15 juli: Europese bijeenkomst van Peoples' Global Action
15 - 18 juli: fietskaravaan tussen Milaan en Genua
16 - 17 juli: zeilkaravaan, aankomst 17 juli in de haven van Genua
16 - 22 juli: Genua Sociaal Forum, een NGO bijeenkomst, met meer dan 600 organiserende groepen
18 juli: de ministers van buitenlandse zaken van de G8 ontmoeten elkaar in Rome
19 juli: aankomst van de fietskaravaan uit Duitsland, de carnavalkaravaan uit UK en 'No Borders' karavaan uit Oostenrijk.
19 juli: 's middags migrantendemonstratie, gericht op het opbouwen van alternatieven voor de neoliberale globalisering
20 juli: blokkade van de G7-top en 'bevrijding' van de stad en belegering van de rode zone. Voor deze dag is een algemene staking uitgeroepen. De grootste onafhankelijke Italiaanse vakbond steunt de oproep.
21 juli: grote demonstratie

- vorm een groepje, bereid je daarmee voor, praat over wat er nu in de media komt over repressieve maatregelen, waarom je naar Genua wilt en wat je belangrijk vindt dat daarover naar buiten komt, wat je zelf denkt over wat je in Genua aan kan treffen, wat je eng vindt, wat je sterke kanten zijn. Bedenk hoe je jezelf en je groepsgeliefden kunt beschermen tegen

Carla, Infocentrum Wageningen

foto: *Communistische en Groene parlementariërs vrezen voor geweld tijdens de G8 top. O.a. de communistische fractie stelde voor om de top te verplaatsen naar een cruiseschip op zee.*

FUCK CORPORATE BULLSHIT!

"Become the media" is het zesde *spoken word* album van Jello Biafra, ex-zanger van de punkband Dead Kennedys. Zoals gebruikelijk hakt hij weer stevig in op republikeinen, democraten, rechtse christenen, het bedrijfsleven en de massamedia. Biafra is enthousiast over wat door de grote media gelabeld is als "anti-globaliseringsbeweging", zonder deze vage term overigens zelf te gebruiken. Hij noemt het "the movement against corporate rule". Als er een gemeenschappelijke noemer gevonden kan worden in de zeer heterogene protestbeweging die zich in november 1999 liet zien in Seattle, is het de enorme afkeer van de macht van het grote bedrijfsleven. De *big corporations* hebben volgens Biafra zoveel macht gekregen en hebben zo'n overheersende invloed op allerlei maatschappelijke terreinen veroverd, dat er sprake is van een "nieuw feudalisme". Het valt wel vaker op dat linkse kringen in Amerika veel feller gericht zijn tegen het bedrijfsleven dan in Europa. Dit is ook wel begrijpelijk: de grip van het bedrijfsleven op allerlei facetten van de samenleving is in de VS veel verder vertakt dan in Europa. Het is in de VS doodgewoon dat bv. politieke partijen en scholen gesponsord worden door het bedrijfsleven en dat bv. lesprogramma's worden aangeboden door bedrijven. Het proces van privatisering is in de VS veel verder gevorderd dan in Europa.

Daarnaast is het politieke klimaat in de VS veel rechtser dan in een land als Nederland. Om er een voorstelling van te maken moet je je indenken dat alleen maar types als Henk Binnendijk en Pim Fortuyn aan de macht zijn, maar dan nog tien keer zo rechts. Bovendien wemelt het in de Amerikaanse politiek van de fundamentalistische christenen. Worden in Nederland de opvattingen van iemand als de SGP-er Van der Vlies als marginaal en extremistisch beschouwd, in de VS zijn die heel gewoon.

Als de politiek beheerst wordt door extreemrechtse fundamentalistische christenen, is het wel te begrijpen dat mensen enthousiast raken over iemand als Ralph Nader van de Green Party. Biafra is partijlid en heeft in 2000 actief campagne gevoerd voor de Green Party. Electorale actie is belangrijk zegt Biafra, niet alleen als het gaat om landelijke politiek, ook als het gaat om het kiezen van gouverneurs, schoolhoofden, sheriffs, burgemeesters etc. (iets wat in de VS ook allemaal kan) en niet te vergeten referenda. Daarnaast bepleit Biafra allerlei vormen van buitenparlementaire actie. Niet alleen tegen het grote bedrijfsleven, maar ook tegen de *war on drugs* ("ethnic cleansing American style"), voor alternatieve energie, tegen het gevangenisstelsel en

de doodstraf, tegen "big brother" praktijken van de staat, voor legalisering van drugs, voor een maximuminkomen, tegen genetisch gemanipuleerd voedsel ("frankenfood"), tegen cityvorming etc.

Als tegenhanger van de leugenachtige, door het bedrijfsleven beheerste massamedia die net als in de voormalige Sovjet-Unie de mensen dom houdt, pleit hij ervoor dat mensen hun eigen media oprichten: *don't hate the media, become the media*. Er is van alles mogelijk: internetradio, piratenradio, internet TV, 'hacktivism', free speech TV, camcorder activisme,

initiatieven als *indymedia* etc. Een paar jaar geleden was Biafra nog vrij sceptisch over internet, nu is hij enthousiast over de mogelijkheden ervan, met name als het gaat om het leggen van contacten en het verspreiden van nieuws dat door de massamedia genegeerd wordt.

De verhalen van Biafra hebben vooral betrekking op Amerikaanse toestanden, maar zijn daarom niet minder interessant, en bovendien waaien die toestanden vroeg of laat toch wel over naar Europa. "Become the media" is scherp, humoristisch, opruiend en informatief. Hopelijk gaat Biafra nog jaren door met het minder aangenaam maken van de levens van rechtse, christelijke en reactionaire klootzakken in Amerika.

David

Jello Biafra, *Become the media* (3dubbel cd, Alternative Tentacles, 55 piek)

foto: Jello Biafra

VOOR MOEDER AARDE ROEPT OP TOT ONTWAPENING VAN SCHOTSE ATOOMDUIKBOTENBASIS

16 mei 2001 - Een maand na de indrukwekkende vredesactie in Kleine Brogel, lanceert Voor Moeder Aarde een internationale oproep om deze zomer deel te nemen aan een geweldloos vredeskamp in Schotland van 27 augustus tot 11 september. Het kamp maakt deel van de internationale campagne *Trident Ploughshares*. Deze campagne beoogt een geweldloze, directe en openlijke ontwapening van de illegale Schotse Trident-atoomduikbotenbasis. Vanuit Gent organiseert Voor Moeder Aarde gemeenschappelijk vervoer voor deelnemers uit de Benelux.

De campagne in Schotland is net zoals deze in België gekaderd door het gebruik van internationale rechtsregels. Zo beroepen de campagnevoerders zich vooral op een historisch advies van het Internationaal Gerechtshof in Den Haag dat stelde dat "het dreigen met of gebruik van kernwapens in het algemeen in strijd is met de geldende internationale rechtsregels". Het Gerechtshof verklaarde tevens dat er bindende verplichtingen bestaan om te komen tot volledige nucleaire ontwapening. Doordat we zien dat de kernwapenstaten en NAVO-geallieerden geen inspanningen maken om de nucleaire dreiging af te wentelen, is het vandaag een recht, en volgens de Numburg Principes zelfs een plicht, dat wakkere burgers zelf directe ontwapeningsacties organiseren.

Voor Moeder Aarde campagnevoerders uit België, Finland, Frankrijk en Nederland maken reeds plannen om zich bij de Britse Ploegschaar-activisten te voegen tijdens het kamp. Ze proberen alsnog zoveel mogelijk mensen te betrekken bij deze unieke internationale actie. Katri Silvonon, een Voor Moeder Aarde woordvoerder verklaarde: "Het Trident kernwapensysteem bedreigt alle leven op deze planeet. Het is daarom belangrijk dat we deze actie ondersteunen tegen dit en andere kernwapensystemen waar ze zich ook bevinden."

Elke Trident duikboot kan 48 kernkoppen aan boord hebben. Elke kernkop is 100 kiloton. Er zijn 144 kernkoppen operationeel, dus is er een totaal potentieel van 14.400 kiloton.

In Hiroshima vielen naar schatting 140.000 doden met een bom die de kracht had van 'slechts' 15 kiloton. Je kan zelf de hallucinante werkelijkheid berekenen van kernwapens. Het Trident kan bijna 1000 maal Hiroshima betekenen. De illegaliteit van deze wapens spreekt voor zichzelf.

Voor Moeder Aarde was reeds nauw betrokken bij de acties van de Ploegscharencampagne tegen lancering van de Trident in 1998. Naar aanleiding van het startschot van de campagne organiseerde Voor Moeder Aarde trouwens een 1.000km lange vredesvoetocht van het NAVO-hoofdkwartier naar het Schotse Faslane. Tijdens de daaropvolgende ontwapeningspogingen belandden onder meer drie medewerkers van Voor Moeder Aarde voor een maand in een Schotse vrouwengevangenis.

Sindsdien werden honderden geweldloze acties ondernomen, met reeds meer dan

1.000 arrestaties tot gevolg. De lokale rechtbanken kunnen duidelijk de daaruitvoertvloeiende rechtszaken niet meer volgen. Vorig jaar volgde ook reeds een belangrijke juridische overwinning in de Rechtbank van Greenock. Drie vrouwen werden op basis van internationale rechtsregels vrijgesproken voor een ontwapeningsactie waarbij ze een deel van het voor Trident vitaal sonar-systeem onschadelijk maakten.

Het tentenkamp zal plaatsvinden in het pittoreske Peaton Wood, een mooi stukje bos grenzend aan een strand waar het aangenaam verblijven is. Het kamp is georganiseerd met basisgroepen, die liefst bij aankomst reeds gevormd zijn. Beslissingen worden bij consensus genomen. Er is een vegetarische keuken voorzien. Het kamp ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Britse "Royal Naval Base".

Tijdens het kamp kunnen mensen van dichtbij kennis maken met het prangende probleem van nucleaire bewapening en de noodzaak van een wereldwijd verdrag dat kernwapens verbant. Er worden geweldloze actie-trainingen georganiseerd met onder meer rollenspelen welke de deelnemers kan voorbereiden op hun mogelijke deelname aan de ontwapeningsacties. Opvallend zijn de heel positieve en openhartige contacten met de veiligheidsdiensten, die vaak sympathie en begrip tonen voor de acties. Tijdens het vredeskamp vorig jaar waren er 161 arrestaties na o.a. blokkades, ontmanteling van omheiningen en zwemacties naar de duikboten.

Voor Moeder Aarde voert reeds 10 jaar campagne tegen kernwapens. Tijdens haar laatste actie in samenwerking met het Forum voor Vredesactie betraden ongeveer 850 mensen de NAVO luchtmachtbasis. Hier proberen de VS en België krampachtig de aanwezigheid van 10 illegale kernbommen geheim te houden.

Ter vergelijking. Een B-61 vliegtuigkernbom van Kleine Brogel heeft een maximale capaciteit van 170 Kiloton. In Kleine Brogel ligt dus een potentieel van meer dan 100 maal Hiroshima.

Ludwig

Voor inschrijfformulier mail naar pol@motherearth.org, of bel 0032-9-242 87 52

MEDIALEUCENS ONTRAFELD

De Waalse journalist Michel Collon schreef 456 groot formaat bladzijden vol met achtergronden van de oorlog van de NAVO tegen Joegoslavië van maart tot juni 1999. Dit boek, *Blufpoker*, is nu ook in het Nederlands verkrijgbaar. Herman de Tollaere las het boek en vatte het samen in het onderstaande artikel.

Collon beperkt zich niet tot schrijven. Hij demonstreerde in Brussel tijdens de oorlog. De politie spoot pepperspray in een bus vol mensen, waaronder kleine kinderen, op weg naar de vredesdemonstratie. Collon sloegen ze het ziekenhuis in. Eerder dit jaar help Collon op de Universiteit van Brussel bij een congres over medische gevaren van verarmd uranium munitie. Om *Blufpoker* en artikelen te kunnen schrijven, ging hij vaak naar Kosovo en andere Balkangebieden. Onlangs moest hij weer het ziekenhuis in: kanker. Vaak dodelijk. In allebei de nieren van Collon, waaronder één verwijderde, vonden de artsen radioactieve sporen. Mocht officieel bevestigd worden dat NAVO-wapens de oorzaak zijn, dan wil Michel een aanklacht tegen de NAVO indienen; mede namens de ziek geworden inwoners van de Balkan en Irak.

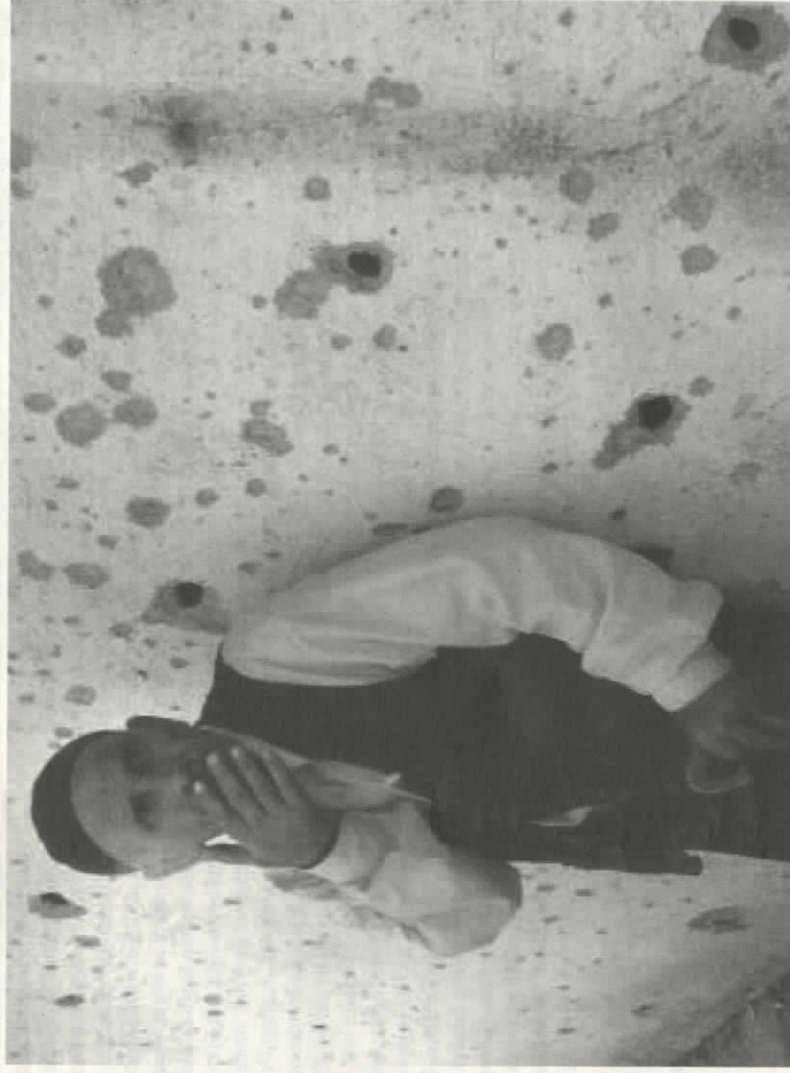
TWEE VRAGEN VAN ANNE FRANK

Anne Frank noemde in haar dagboek de belangen van machthebbers bij oorlogen. Ook vroeg zij waarom de gewone mensen niet allang tegen de oorlog in opstand waren gekomen. Geen enkel boek kan deze twee vragen absoluut en definitief beantwoorden. Maar *Blufpoker* geeft zeker veel waardevolle, onmisbare aanzetten.

Het eerste hoofdstuk gaat over de rol van media bij het ontbranden en laten branden van oorlogen. De eerste drie zinnen: 'Elke oorlog begint met medialeugens. De publieke opinie moet toch achter haar eigen troepen staan, niet? Vaak duurt het jaren voor we de waarheid te weten komen.' De oorlogsleiders hopen dat die waarheid, als hij al uitkomt, pas naar boven komt nadat hun doelen bereikt zijn. En dan als klein gemengd bericht moet wedijveren met het grote nieuws van de nieuwe hoed van prinses of koningin Máxima.

Laten we eens twee jaar terugkijken. Vredesstemmen, van demonstranten in Nederland tot Mumia Abu-Jamal en de Argentijnse Dwaze Moeders, werden uit de media geweerd. We herinneren ons hoe de drukinkt van de krantenconcerns, de transistors van de radio, de beeldbuizen van staats- en commerciële televisie eenstemmig ons inprenten: "de oorlog is 'helaas' onvermijdelijk". Zie 'het bloedbad op Kosovo-Albanese burgers in Racak', en Rambouillet, 'waar de Serven niet wilden onderhandelen'. Tijdens de oorlog hoorden we: de ertsminnen van Trepcia in Kosovo staan gelijk met Auschwitz, 'omdat de schachten vol Albanese lijken zitten'. De oorlog ging natuurlijk niet om die mijnen, of ander gewin, of om de NAVO niet werkloos te maken: voor het eerst in de geschiedenis waren mensenrechten de inzet. We hoorden de elkaar opvolgende verklaringen voor het dodelijke NAVO bombardement op Albanese vluchtelingen. Die kwamen zo snel achter elkaar dat er kennelijk telkens geen tijd was om de strijdigheid met de vorige NAVO verklaring te signaleren. Idem toen de luchtmacht de Chinese ambassade in Belgrado verwoeste. NAVO vliegtuigen doodden Joegoslavische burgers-treinpassegiers. Geen nood: een TV-filmpje op een braaf uitgezonden NAVO-persconferentie met NAVO-voorman Generaal Clark zelf er bij, suggereerde ons dat die trein zo snel reed dat de piloot hem niet had zien aankomen.

Na de oorlog konden fanatiekelingen die de pers van de hele wereld navoluen tot in het kleinste detail, iets ontdekken: nijvere NAVO voorlichters hadden dat filmpje met computers bewerkt, om de trein op de Brusselse persconferentie veel sneller te laten rijden dan in de Joegoslavische dodelijke werkelijkheid. Het grote publiek bereikte dit nieuwtje niet. Ook, dat anatomen na uitkammen van de Trepcia-mijnen zelfs niet één menselijk restant hadden gevonden, drong hoogstens tot een enkele achterpagina door. Na de oorlog kwam in media als de BBC, tijdens de bombardementen in de pas lopend, alsnog aandacht

voor kritiek op de NAVO-public relations stoomwals over Rambouillet en Racak. Albright en andere NAVO kopstukken bleken op mislukking van Rambouillet te hebben aangestuurd, via o.a. de eis van toegang voor NAVO militairen tot heel Joegoslavië. De Duitse WDR TV noemde nu de doden van Racak Albanees-nationalistische UÇK strijders. Dit in tegenstelling tot wat William Walker, VS afgezant naar Kosovo, ex-ambassadeur in El Salvador en vriend van de extreem-rechtse doodeskaderleiders daar, ons had doen geloven. Volgens president Clinton was Racak 'doorslaggevend' voor de beslissing om Joegoslavië te bombarderen.

VANDAAG MACEDONIE...

Na de media behandelt Collon de grote mogendheden, met name de VS en Duitsland. Hoewel zij rivalen waren en zijn, kregen ze gezamenlijk belang bij het uit elkaar scheuren van de Federale Socialistische Republiek Joegoslavië, bestaand tot 1991. Daar kon elk type separatist en nationalist op een bepaald ogenblik rekenen op een Westerse suikerroom. Nadat Duitsland en Oostenrijk Kroatië als vazalstaat losgescheurd hadden, wilde de VS niet achterblijven. Zij gingen de Bosnische Moslim-nationalist Izetbegovic helpen. Hoewel een 'onafhankelijk' Bosnië vragen om problemen was; Moslims evenals anderen een minderheid zijn in Bosnië; en Izetbegovic lang niet alle Moslims vertegenwoordigde. Collon schetst onthullende portretten van voorstanders van Westerse interventie, zoals Brzezinski en de multimiljonair George Soros. En de grootste fan in Frankrijk van Izetbegovic: Bernard-Henry Lévy, eigenaar van een groot houtbedrijf, maar bij sommigen met een 'humanitair' en 'filosofisch' imago, omdat hij ooit de Chinese communistische partijvoorzitter Mao Zedong napraatte.

Collon beschrijft de rol van IMF, Wereldbank, Kroatisch, Moslim-, en Servisch nationalisme bij het uiteenscheuren van de FSR Joegoslavië. Wat in Joegoslavië gebeurde, zou een precedent voor elders kunnen worden, zowel buiten als in de Balkan. Westerse oliemaatschappijen willen een pijpleiding van Bulgarije naar Albanië: maar dan zonder dwarsliggers. Voor oliebelangen nuttig nationalisme werd opgestookt. Na Joegoslavië springt nu de vlam over naar Macedonië. En straks tussen Griekenland en Turkije??

Daarna geeft Collon een uitvoerig verslag van een gesprek met Belgische vredesaktivisten. Vervolgens gaat hij terug naar de rol van de grote media. Waren deze in de Kosovo-oorlog eerlijker dan in de Golfoorlog, Kroatië, of Bosnië? Het tegendeel blijkt. Anne Morelli, hoogleraar geschiedenis, noemt vier kenmerken van effectieve oorlogspropaganda, al sinds bijvoorbeeld de Eerste Wereldoorlog: 1. Laat het publiek geloven: 'Wij hebben deze oorlog niet gewild'. 2. Reduceer 'de vijand' tot één persoon waar het publiek haatgevoelens op kan projecteren. NAVO spin doctor Jamie Shea zei telkens dat 'Milosevic' gebombardeerd werd, in plaats van 'Joegoslavië'. 3. Laat het publiek geloven dat je doelstellingen 'humanitair' zijn, en los staan van streven naar economische of politieke macht. 4. Publiceer zo snel mogelijk verhalen over vijandelijke gruweldaden.

In een boek, zo dik als dit, vindt een recensent allicht ook iets waarmee hij het oneens is. *Blufpoker* noemt niet bepaalde aspecten van het Joegoslavië tijdens president Tito, zoals de beweging van niet-gebonden landen. Bij alle kritiek op Tito moeten we niet vergeten zijn Federale Socialistische Republiek Joegoslavië te vergelijken met datzelfde gebied zoals het nu bestaat onder de 'zegeningen' van IMF en NAVO.

Als we, tot slot, terugkeren naar de twee vragen van Anne Frank: de belangen bij oorlog van de machthebbers in de rijke landen blijken talrijk en complex. En Anne's tweede vraag, de opstand van de niet-machthebbers tegen oorlogen? Deze opstand, en uiteindelijk het overstijgen van een telkens oorlog voortbrengende maatschappij, is, hoe moeilijk ook door o.a. de door Collon beschreven massale oorlogspropaganda, nodiger dan ooit.

Michel Collon: *Blufpoker. De grootmachten, Joegoslavië, en de komende oorlogen* (Uitgeverij EPO)

Herman de Tollaere

foto: Oorlog in Macedonië, politici zitten zoals altijd veilig in hun bunkers en de bevolking is het slachtoffer.

ONDERTUSSEN IN COLOMBIA

In het licht van de verdergaande internationalisering van de links-radical beweging past een blik op wat er in de rest van de wereld gebeurt op lokaal niveau. Daarom vanaf deze keer in *Dusnieuws* een serie over sociale bewegingen in andere landen met in de eerste aflevering de vakbondsbeving in Colombia. Een beweging die Nederland direct raakt vanwege de FOL-overeenkomst, waarin Nederland toestemming geeft aan de VS de "war on drugs" ook vanuit de Nederlandse Antillen te voeren.

Naam van de groep: Mesa Regional del Magdalena Medio en
Vertegenwoordigt : Volksgemeenschappen van boeren en mijnwerkers
Aantal leden : werkt voor 15000 boeren en mijnwerkers
Streven : heropbouwen sociale structuren die verwoest zijn door de oorlog
Vertegenwoordiger : Gladys Rojas

Vele kleine Colombiaanse boeren zagen de afgelopen jaren hun oogst in één klap verdwijnen door het middel "Round Ultra" van chemiegigant Monsanto. Amerikaanse helicopters sprooiden dit goedje uit over hun akkers. Geen plant die dit bestrijdingsmiddel overleeft. Alhoewel de Colombiaanse en Amerikaanse regering dit bestrijden, lopen ook mensen, veelal kinderen, ziekten op door het middel. Gladys Rojas en Edgar Páez waren de afgelopen maand in Europa om te spreken over de situatie in Colombia, waar de regering de bevolking er met harde hand onder houdt. Veel mensen leven onder moeilijke omstandigheden en de kloof tussen arm en rijk is groot. Drie procent van de bevolking bezit zeventig procent van het land.

WAR ON DRUGS

De bevolking beschikt over weinig middelen om de strijd met de regering aan te gaan. Deze ontvangt geld van de Amerikaanse regering onder het mom van steun in de oorlog tegen drugs. Dit programma heet "Plan Colombia". De Verenigde Staten sluiten een hoop geld naar dit project, terwijl het waarschijnlijk niets aan de drugshandel zal veranderen. Het is veel effectiever om drugsgebruikers van hun verslaving af te helpen dan degenen die coca verbouwen te terroriseren. Het geld bestemd voor de "War on drugs" gaat naar hellicopters voor de besproeiingen en naar bedrijven die het Colombiaanse leger trainen. Met de kosten van de hellicopters alleen zouden 200.000 verslaafden behandeld kunnen worden.

Rojas: "De oorlog is een economische oorlog. In Colombia bestaat een grote klasse die niets heeft, terwijl een kleine elite alles bezit. De multinationals zoals Coca-cola weerspiegelen het belang van de Verenigde Staten. Hun inkomsten gaan terug naar Verenigde Staten. Zij leveren gif en wapens. De VS dragen schuld aan de oorlog en de ellendige leefomstandigheden van de boeren omdat ze hun eigen belangen verdedigen met financiële steun aan de Colombiaanse regering."

Páez: "De Amerikaanse multinationals schenden mensenrechten. Ze werken samen met paramilitairen. De paramilitairen bedreigen arbeiders. In een fabriek zijn vijf arbeiders vermoord door de paramilitairen toen ze bezig waren met een petitie voor de werkgevers. De rechten van arbeiders worden ondermijnd. Ze worden onrechtmatig beschuldigd van terrorisme en gevangen gezet. Onze leden lopen weg uit angst, wat natuurlijk goed is voor de bedrijven. De paramilitairen krijgen een deel van de winst van de multinationals."

De laatste tien jaar zijn 5000 mensen ontslagen. Er heerst een bedrijfscultuur waarin arbeiders geen melk maar cola drinken, wat slecht is voor de gezondheid. De chemische middelen die in de fabrieken gebruikt worden, zijn schadelijk voor mens en milieu."

FARC

Behalve de uitbuiting van arbeiders door grote bedrijven, maakt de oorlog tussen de guerrilla's en de paramilitairen het er voor de bevolking ook niet echt beter op. Zowel de linkse guerrilla's zoals FARC als de extreem-rechtse paramilitairen ontvoeren mensen voor geld. De mensen raken gewend aan het idee ze iedere dag ontvoerd zouden kunnen worden.

De linkse guerrilla-beweging won sinds de jaren zeventig veel terrein en kreeg zelfs een eigen vrijstaat in Colombia toegewezen. Dit geldt voor FARC en ELN. De regering laat het er echter niet bij zitten en kijkt in haar strijd tegen de guerrilla's niet op een burger meer of minder.

Naam van de groep: Sindicato Nacional de Trabajadores de la Industria de Alimentos "Sinaltrainal"
Vertegenwoordigt : werknemers van Coca-cola, Unilever en Nestlé in Colombia
Aantal leden : 1800
Streven : bestrijden van uitbuiting van arbeiders door multinationals en het aanpakken van voedselproblemen
Vertegenwoordiger: Edgar Páez

Páez: "Een hellicopter die bedoeld was om het verbouwen van coca te bestrijden, werd gebruikt om mensen te bombarderen. De regering hield vol dat het een confrontatie was tussen FARC en het regeringsleger. De Verenigde Staten dragen eigenlijk schuld voor deze gebeurtenis, aangezien de hellicopter van hen was."

STRAFFELOOSHEID

De bevolking van Colombia komt door de besproeiingen in destructieve vicieuze cirkel van chemische verontreiniging, ontworichte gemeenschappen, gedwongen migratie, verdere ontbossing voor nieuwe plantages die blijven staan tot de volgende Round Ultra-vlucht overkomt.

Rojas: "Wij delen met organisaties als FARC een droom voor een rechtvaardige samenleving. Zij voeren een militaire strijd. Wij voeren een sociale strijd. Wij proberen de sociale organisatie weer op te bouwen in gebieden van mensen die zich niet zomaar willen overgeven aan de terreur van de regering. We stimuleren alternatieven voor het verbouwen van coca. Mensen moeten leren hun eigen voedsel te verbouwen zodat ze zelfvoorzienend zijn, zonder chemische middelen."

Páez: "We zijn nu ook gezamenlijk begonnen met een campagne tegen straffeloosheid door middel van overlegorganen en internationale straftribunalen. Alle schendingen van de mensenrechten werden al aangeklaagd bij de regering maar die deed niets. Straffeloosheid bleef. Zo willen we slachtoffers en gemeenschappen helpen. Een bijkomend doel is het verkrijgen van internationale erkenning van onze problemen. We hebben behoefte aan solidariteit in de vorm van hulp en bijstand. De wantoestanden moeten aangeklaagd worden."

SHELL

Colombia stond in 2000 derde op de lijst van landen die steun ontvangen van de Verenigde Staten. Met 1,3 miljard dollar in het kader van Plan Colombia kwam dit land na Israël en Egypte. Nederland draag haar steentje bij door de FOL-verdragen. Hiermee geeft Nederland toestemming om Amerikaanse vliegtuigen op te laten stijgen vanaf de Nederlandse Antillen, vanwaar deze richting Colombia vliegen.

Páez: "De FOL-verdragen moeten ter discussie gesteld worden. Europa mag geen financiële steun meer verlenen aan Plan Colombia. De Verenigde Staten willen Plan Colombia uitbreiden over heel Zuid-Amerika: het zogenaamde Andes-plan. Protesten tegen Coca-cola, Shell, Unilever, BP en Nestlé zijn nodig. Als Europeanen geld willen geven aan Colombia, kunnen ze dit het beste direct aan gemeenschappen van boeren of arbeiders geven."

Rojas: "Tijdens onze tour door Europa vragen we mensen om mee te gaan met een caravaan. We kunnen sommige gebieden in Colombia niet bereiken omdat de regering ons niet toelaat. We kunnen dus geen medische hulp of voedselhulp aanbieden. Europeanen die mee zouden reizen, krijgen bescherming van hun regeringen. Die bescherming straalt dan af over de caravaan en zo kunnen we gaan waar we willen. Honderd of honderdvijftig Europeanen zou mooi zijn."

Lotte

foto: Het gewas van deze Colombiaanse boer is slachtoffer geworden van door Plan Colombia georganiseerde chemische oorlogsvoering.

DUSNI E VWS

POLITIEKE AGENDA JULI AUGUSTUS 2001

Woensdag 11 - dinsdag 24 juli:

Internationaal zomerkamp in het int. centrum van de ATD-Vierde Wereldbeweging (opkomen voor de aller-armsten). Leeftijd: vanaf 18 jaar. Mery/Pierrelaye, vlakbij Parijs. Info: ATD-Vierde Wereld, 070-3615787.

Donderdag 12 - woensdag 18 juli:

Antiracistisch kamp, nabij de Pools-Witruissische grens. Info: Infoladen Bremen, e-mail: a-camp2001@gmx.net. Http://www.a-camp.de.

Zaterdag 14 juli:

COMODO brainstormsessie voor activisten (niet journalisten, dus), 13:00, Utrecht, voor locatie: mail naar comodo@squat.net. http://squat.net/beakomt.

Zondag 15 - vr 20 juli:

antimilitaristische wandelweek van Is Het Hier Oorlog?. Landgoed de Barendonk, Millseweg 17 in Beers (bij Cuyck). f30 p.d. Org: Is Het Hier Oorlog?. Info: 050-3133247 (vredesinfocentrum Groningen)

Maandag 16 - vrijdag 27 juli:

VN-klimaatconferentie COP 6.5 (vervolg van Den Haag), in Bonn/ Duitsland. VN-info op: http://www.ddh.nl/duurzaam/nieuws Info over acties in Bonn: http://www.antiatom.de/klima-bonn Independent Media site: http://www.climateconference.org

Dinsdag 17 - zondag 29 juli:

Anti-nucleair actiekamp en internationale bijeenkomst. Bure/Frankrijk. Info: E-mail: info-groenfr@dds.nl. Http://www.burestop.multimania.com

Dinsdag 17 - zondag 29 juli:

WIJZ Anti-nucleair actiekamp en internationale bijeenkomst. Bure/Frankrijk. Info: E-mail: info-groenfr@dds.nl. Http://burestop.multimania.com

Woensdag 18 juli:

Vertrek van een bus uit Nederland naar Genua, ivm. acties tegen G8-vergadering. Terug op 22 jul. Ticket f.250,-, excl. verblijf. Info: 06-15267322 (Jelle). E-mail: globaliseer_verzet@yahoo.com.

Vrijdag 20 juli 16:00:

Vertrek busen naar Bonn (Klimaatconferentie) vanaf Jaarbeursplein, Utrecht, Om 17:30 vanaf Arnhem-CS (voorzijde). Terug op zondag 22 juli. In Bonn deelname aan klimaatdemonstratie Sea of People. Org: Milieudefensie. Info: 020-6262620.

Vrijdag 20 - maandag 23 juli:

Vergadering van de 'G8', Genua/Italië. Http://www.genoa-g8.it of http://www.g7.utoronto.ca.

Vrijdag 20 - zondag 29 juli:

Anarchistisch zomerkamp 2001. Lutter (bij Gostar), Duitsland. Info: Infoladen Bremen, e-mail: a-camp2001@gmx.net. Http://www.a-camp.de.

Zaterdag 21 juli:

Internationale demonstratie 'Sea of People/Lifeboat', tijdens Klimaatop in Bonn (Du). Busvervoer vanuit Ned.: heen: 20 juli, terug 22 juli, 60 gulden. Org: Milieudefensie. Info: 020-6262620 (Ilse Chang) E-mail: ilse.chang@milieudefensie.nl. Http://www.milieudefensie.nl/seaofpeople

Zondag 22 - zondag 29 juli:

Veganistische Zomerweek op Schiermonnikoog: kennismaken met veganistische natuurvoeding. Creatief en speels. Ook kinderprogramma. f890,- voor de rijksten, f590,- voor bijstandsink, f450,- voor jongeren. Ook van 30 juli -6 augustus, evt. aansluitend. Info: 0545-481801 (Peter van den Eijnden)

Dinsdag 24 - maandag 30 juli:

Bijeenkomst van A SEED-Europe over de rol van de Wereldbank in het South-East Europe Stability Pact. Zagreb/Kroatië. Org: A SEED-Europe. Info: E-mail: vanja@ased.antenna.nl.

Vrijdag 27 juli - woensdag 1 augustus:

Zomer ontwapenings- en anti-nucleair actiekamp. Coudport/Schotland. Org: Trident Ploughshares 2000. Info: E-mail: tp2000@gm.apc.org.

Vrijdag 27 juli - zondag 5 augustus:

Anti-imperialistisch kamp 2001. Italië. Info: E-mail: campo@antiimperialista.com

Vrijdag 27 juli - zondag 5 augustus:

Antiracistisch grenskamp in Duitsland, nabij de luchthaven van Frankfurt. Info: Http://www.noborders.org. Http://www.contrast.org/borders/kein

Vrijdag 27 juli - zaterdag 11 augustus:

Zomer ontwapenings- en anti-nucleair actiekamp. Coudport/Schotland. Org: Trident Ploughshares 2000. Info: E-mail: tp2000@gm.apc.org.

Vrijdag 20 juli - vrijdag 10 augustus:

Internationaal studie- en werkkamp rond geweldloze actie. Discussies, straatacties, collecte voor zonnepanelen en Hiroshima-wake op 6 aug. Mutlangen/Duitsland. 1000 DM, incl. vegetarisch voer en overnachtingen. Voertalen: Duits en Engels. Org: Friedenswerkstatt Mutlangen. Info: ost@pressehuette.de.

Za 21 juli - zaterdag 18 augustus:

Internat. Student Symposium on Negotiation and Conflict Resolution. Den Haag. Org: Inst. for Internat. Mediation and Conflict Resolution (IIMCR). Info: E-mail: info@iimcr.org. Http://www.iimcr.org

Vrijdag 27 juli - woensdag 1 augustus:

Zomer ontwapenings- en anti-nucleair actiekamp. Coudport/Schotland. Org: Trident Ploughshares 2000. Info: E-mail: tp2000@gm.apc.org.

Vr 27 juli - zondag 5 augustus:

Antiracistisch grenskamp in Duitsland, nabij de luchthaven van Frankfurt. Info: Http://www.noborders.org. Http://www.contrast.org/borders/kein

Vrijdag 27 juli - zaterdag 11 augustus:

Zomer ontwapenings- en anti-nucleair actiekamp. Coudport/Schotland. Org: Trident Ploughshares 2000. Info: E-mail: tp2000@gm.apc.org.

Augustus: Chaos-dagen. Hannover, Duitsland.

Woensdag 1 - zondag 5 augustus:

AANVULLING: Earth First! Zomertreffen. Engeland. Info: E-mail: info-groenfr@dds.nl, summergathering@yahoo.co.uk. Http://www.eco-action.org/gathering

Woensdag 1 - zondag 5 augustus:

Earth First! Zomertreffen. Engeland. Info: E-mail: info-groenfr@dds.nl.

Zaterdag 4 augustus:

13:00-14:00 Vredeswake op het Binnenhof, ter herinnering aan de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki (1945). Na de wake nagesprek in de Antonius van Paduakerk, aan de Fluweelboomstraat, Den Haag. Org: Franciskaanse Vredeswacht. Info: 020-6452399 (Roline Roldinga). Email: roveltd@dds.nl.

Maandag 6 augustus: Herdenking atoombommen op

Hiroshima en Nagasaki (resp. 6 en 9 augustus 1945).

Vrijdag 10 - zondag 12 augustus:

HAL2001 international conference "hackers at large"; computer security, privacy, citizen rights, biotechnology and other controversial issues affecting society as a whole. University of Twente. Costs: not yet known. Org: Stichting HAL 2001. Info: http://www.hal2001.org

Zaterdag 18 augustus - zaterdag 1 september:

Zomerkampen bij Emmaus Hartelstein (bij Maastricht) en Emmaus Langeweg in N.Br. Actief meewerken met inzamelen, sorteren en verkoop van 'welvaartstresten'. Org: Stichting VIA. Info: 020-6892760. Http://www.xs4all.nl~vianl.

Maandag 20 augustus:

Herdenking van de racistische moord op Kerwin Duinmeijer (1983) in Amsterdam. 19:00 Dam, Amsterdam; 20:30 Vondelpark.

Maandag 20 - maandag 27 augustus:

Internationaal aktiekamp tegen aanleg Itoiz-dam in Spaans Baskenland. Info: Solidarias

Zaterdag 25 augustus:

11:00-17:00: Aanloopdag rond thema Zelfvoorziening. Deelnemers wisselen hun vragen, ideeën en ervaringen uit. Omslag, Hoogstraat 301a, Eindhoven. Bijdrage: wat het je waard is. Vooraf aanmelden! Wie wil kan na afloop bijeen mee-eten (biol.-veget). Org: Omslag. Info: 040-2910295, e-mail: omslag@omslag.nl. Http://www.omslag.nl

Zaterdag 25 augustus:

vanaf 10:00 Artikel 140 (voetbal)tournoi: actiegroepen (een team per stad) strijden om de Artikel 140-bokaal. Sportpark De Eendracht, Arnhem. Inschrijving: f150,- per team. Opbrengst bestemd voor VONK (antifascistische actie). Aanmelden via Hotel Bosch, Apeldoornsestraat 4, 6828 AB Arnhem.

Zondag 26 augustus:

13:00-20:00: Full Colour Festival. Thema's ontwikkelingssamenwerking, duurzame ontwikkeling, multiculturele samenleving, respect en acceptatie. In het centrum van Emmen. Prog. met niet-westerse dans en muziek, infomarkt, workshops en kinder- en jeugdboulevard. Org: Stichting Earth. Info: 0591-612825.

SCHITTERENDE VLACGEN TE KOOP!

Loop jij ook wel eens ongemakkelijk rond bij demonstraties omdat je geen spandoek of bord in je handen hebt? Dit is niet meer nodig! Vanaf heden verkoopt infowinkel Tegengif uit Leiden namelijk prachtige anarchistische vlaggen, waarmee je een verpletterende indruk op je mede-demonstranten zult maken. Door het zwaaien met deze schitterende anarchistische vlag (stok niet bijgeleverd) maak je bij elke actie en demonstratie een krachtig en voor iedereen te begrijpen anti-autoritair statement. Je kunt deze vlag natuurlijk ook uit je raam of boven je bed hangen, als tufkleedje gebruiken of aan de antenne van je auto binden.

De vlag die je bij Tegengif kunt bestellen, oerdegelijk vakwerk afkomstig uit Wormer, is 70 bij 100 cm. groot, kleuren zwart en rood diagonaal op de stof gedrukt (zie achtergrond). Aan de vlag is een handig lusje bevestigd, alsmede een touwtje. Als trosje beheerder (eigendom=diefstal!) met deze vlag bevind je je in goed gezelschap: met deze vlag werd voor het eerst gezwaaid door anarchisten in de Spaanse Burgeroorlog. Rood staat voor socialisme en zwart voor anarchisme. De vlag wordt vaak gebruikt door de syndicalistische beweging. Om precies te zijn betreft het hier een anarcho-syndicalistische vlag. De diagonale lijn staat voor verwerping van nationalisme en de affirmatie van internationale strijd.

Aarzel dus niet langer en kom in actie. Bestel deze fantastische vlag bij infowinkel Tegengif door 35 gulden over te maken op gironummer 8116840 van Infowinkel Eurodusnie, Leiden, onder vermelding van "vlag". Je krijgt hem dan opgestuurd. Vergeet niet je adres te vermelden! De kleine winstmarge gaat naar het Spaanse Anarchist Black Cross, waarvan een kamerad afgelopen maand maar liefst 40 jaar tegen zich heeft horen eisen.

BESTEL SNEEL WANT OP = OP.

HTTP://WWW.SOCIAMEDIA.NL/AGENDA.HTML